

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 250/2023-51

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Michal Antal, PhD., s. r. o., Hlavná 13, Trnava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Michal Antal, PhD., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 137/2022-165 z 27. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 137/2022-165 z 27. septembra 2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 137/2022-165 z 27. septembra 2022 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.
3. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **u k l a d á** zaplatiť trovy ustanovenému právnomu zástupcovi **834,48 eur** na jeho účet do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Krajský súd v Trnave **j e p o v i n n ý** uhradiť trovy právneho zastúpenia **834,48 eur** na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. novembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 PP 36/2022 zo 14. júla 2022 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“)

a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 137/2022-165 z 27. septembra 2022 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Navrhuje uznesenie okresného súdu a uznesenie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 250/2023-25 z 18. mája 2023 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a pripojeného spisu všeobecného súdu (sp. zn. 12 PP 36/2022) vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 12 PP 36/2022 zo 14. júla 2022 rozhodol tak, že podľa § 66 ods. 1 a 2 a § 67 ods. 1 Trestného zákona návrh záujmového združenia občanov [REDAKOVANÉ] (ďalej len [REDAKOVANÉ]), na podmienené prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Malacky č. k. 1 T 189/2016 z 31. júla 2017, zamietol.

4. O sťažnosti záujmového združenia občanov [REDAKOVANÉ], občianske združenie, podanej proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 137/2022-165 z 27. septembra 2022 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku predmetnú sťažnosť zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) všeobecné sudy pri posudzovaní splnenia podmienok na jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody (posúdenie predpokladu vedenia riadneho života v budúcnosti) neprihliadli na iné skutočnosti ako na jeho trestnú minulosť a život pred odsúdením, čo je v rozpore s § 66 ods. 1 Trestného zákona. Predmetným prístupom v konečnom dôsledku vytvárajú prísnejšiu právnu úpravu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody pre recidivistov a možnosť jeho prepustenia je v podstate vylúčená;

b) popísané skutočnosti sú aj v rozpore so zásadou *ne bis in idem*;

c) pri hodnotení splnenia podmienok je potrebné prihliadať na aktuálne poznatky o osobe odsúdeného (osobnosť, správanie vo výkone trestu odňatia slobody, možnosť nápravy), ako aj na prostredie, v ktorom sa ocitne po prípadnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (vrátane záruk občianskeho združenia) pri zvážení podrobenia sa prípadným ďalším opatreniam v skúšobnej dobe;

d) k súdmi tvrdenej mimoriadnej závažnosti naposledy spáchanej trestnej činnosti poukazuje na to, že účelom zákonodarcu nebolo vylúčiť možnosť podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody pre určitú skupinu odsúdených, resp. určité druhy trestných činov (nevie, akým ďalším spôsobom by v jeho prípade bolo možné osvedčiť splnenie všetkých podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody);

e) keďže všeobecné súdy dospeli k záveru o jeho podmiennečnom neprepustení „len“ na základe jeho trestnej minulosti, napadnuté uznesenie je v tejto časti formalistické a nie je riadne, presvedčivo a logicky odôvodnené.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

6. Krajský súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že podmienky na podmiennečné prepustenie sťažovateľa na slobodu nie sú splnené. Vo vzťahu k posudzovaniu možnosti očakávania, že sťažovateľ v budúcnosti povedie riadny život, poukázal na jeho trestnú minulosť; šesť záznamov v registri trestov; skutočnosť, že vo výkone trestu odňatia slobody je opakované, a teda vie, ako si zabezpečiť pozitívne hodnotenie, a že v minulosti bol v dvoch prípadoch podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, pričom raz sa v skúšobnej dobe neodsvedčil. Upriamil pozornosť aj na charakter a závažnosť trestnej činnosti, pre ktorú je sťažovateľ vo výkone trestu odňatia slobody a resocializačnú prognózu, ktorá sa javí byť menej priaznivá na základe stredného rizika recidívy. Navrhol ústavnej sťažnosť nevyhovieť.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

7. Zúčastnená osoba, ktorou je ██████████, občianske združenie, sa k ústavnej sťažnosti vyjadrila podaním doručeným ústavnému súdu 7. júna 2023. S ústavnou sťažnosťou sťažovateľa sa stotožnila v celom rozsahu.

III.3. Replika sťažovateľa:

8. Sťažovateľ v replike uviedol, že vyjadrenie krajského súdu nereaguje na ním v ústavnej sťažnosti prezentované námietky. Stanovisko krajského súdu považuje za formalistické a jeho vyjadrenie o vedomosti sťažovateľa, ako si vytvorí pozitívne hodnotenie v ústave na výkon trestu odňatia slobody, za „*absolútne nedostatočné*“. Navrhuje ústavnej sťažnosti vyhovieť.

9. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov a ich príloh, ako aj súdneho spisu okresného súdu predložených ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením jeho základného práva na súdnu ochranu je založená na tvrdení o formalistickom vysporiadaní sa krajského súdu s nenaplnením materiálnej podmienky (predpokladu vedenia riadneho života v budúcnosti) pre jeho podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu neprihliadnutia na iné skutočnosti, ako je jeho trestná minulosť a život pred odsúdením. Uvádza, že po súdmi konštatovanom splnení dvoch podmienok na jeho podmiennečné prepustenie (vykonal zákonom stanovenú časť výmery uloženého trestu a vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím

správaním preukázal polepšenie) sa vzhľadom na jeho trestnú minulosť javí byť možnosť podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody vylúčená.

11. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) vo všeobecnosti uznáva veľmi vysokú mieru autonómie všeobecného súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, je však povolaný zasiahnuť v takých prípadoch, ak je zvolený výklad všeobecných súdov výrazom zjavného faktického omylu či logického excesu, čím sa vybočuje zo zásad spravodlivého procesu (pozri m. m. nálezy Ústavného súdu Českej republiky č. k. II. ÚS 715/04 z 1. decembra 2005 a č. k. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017).

12. Takáto situácia by mohla nastať, ak by všeobecné súdy rozhodovali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie by založili iba na informáciách z doby odsúdenia sťažovateľa (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 611/2000 z 22. marca 2001), ak svoje závery riadne a presvedčivo neodôvodnili a ak prognózu vedenia riadneho života posudzovali iba na základe minulého správania sťažovateľa, resp. okolnostiach vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu (porov. m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 1735/10 z 12. mája 2011).

13. Ústavný súd tiež uvádza, že z ústavy nevyplýva základné právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené (m. m. III. ÚS 355/2021). Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieneného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy. Uvedenému nasvedčuje aj samotná formulácia § 66 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd *môže* odsúdeného podmienené prepustiť na slobodu, ak sú na to splnené tam uvedené podmienky.

14. Z Trestného zákona (§ 66 a nasl.) možno vyvodit' tri podmienky podmieneného prepustenia, a to ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie; môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a vykonanie časti trestu. Pri rozhodovaní o podmienenom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva (m. m. I. ÚS 509/2022).

15. Pre účely preskúmania, či sú splnené prvé dve podmienky, je nevyhnutné, aby si všeobecné súdy zabezpečili dostatok podkladov, z ktorých by bolo možné čo s najväčšou mierou pravdepodobnosti usúdiť, či doterajší výkon trestu splnil svoj účel. Pokiaľ všeobecné súdy túto povinnosť nespĺnia alebo ak zistené relevantné skutočnosti riadne nezohľadnia, môžu porušiť právo odsúdeného na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

16. V okolnostiach preskúmvanej veci dospel krajský súd k záveru, že u sťažovateľa nie je naplnená zákonná podmienka prognózy vedenia riadneho života v budúcnosti. K predmetnému zhodnoteniu dospel vzhľadom na trestnú minulosť sťažovateľa, ktorý má v registri trestov šesť záznamov; závažnosť a charakter tejto trestnej činnosti; skutočnosť, že vo výkone trestu odňatia slobody je sťažovateľ opakovane; v minulosti bol v dvoch prípadoch podmienené prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, pričom raz sa v skúšobnej dobe neodsvedčil a aj vzhľadom na resocializačnú prognózu, ktorá sa javí byť menej priaznivá na základe stredného rizika recidívy. Na podklade uvedeného krajský súd v napadnutom uznesení sumarizoval, že sťažovateľ už mal

možnosť preukázať, že výkon trestu odňatia slobody splnil svoj účel a viac sa do rozporu so zákonom nedostane, čo sa nestalo. Konštatoval, že vo vzťahu k osobe sťažovateľa nie je možné pri gradujúcej trestnej činnosti (naposledy obzvlášť závažný zločin) dospieť k záveru, že by na neho mal trest kladný vplyv. Vyslovil, že „... osoba odsúdeného, ako recidivujúceho páchatela, nevytvára predpoklady na úvahu o tom, že v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody povedie riadny život“. Krajský súd vyhodnotil, že zo sťažovateľovho prechádzajúceho spôsobu života (odpis z registra trestov, sklony k páchaniu trestnej činnosti) nemožno jednoznačne vyvodiť záver, že po prepustení na slobodu bude viesť riadny život. Uviedol, že nebol naplnený jeden zo základných účelov trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Vo vzťahu k zárukám poskytnutým zo strany [REDAKOVANÉ] občianske združenie, konštatoval ich nedostatočnosť (nepresvedčenie o dostatočnosti). V závere zhrnul, že sklony k porušovaniu zákona a páchaniu trestnej činnosti prevažujú nad sťažovateľom prezentovanou ochotou viesť riadny život (s. 8 – 9 napadnutého uznesenia).

17. Z obsahu napadnutého uznesenia je zrejmé, že v okolnostiach preskúmvanej veci nie je sporné splnenie formálnej podmienky vykonania zákonom stanovenej časti trestu ani materiálnej podmienky preukázania polepšenia, ale posúdenie očakávania, že v budúcnosti povedie riadny život.

18. Vo vzťahu k posúdeniu predpokladu vedenia riadneho života (napr. dodržiavanie právnych noriem, plnenie pracovných, rodinných a ďalších občianskych povinností) ústavný súd nespochybňuje, že trestná minulosť je relevantným faktorom pri rozhodovaní o podmienenom prepustení odsúdeného. Predpoklad vedenia riadneho života v budúcnosti však nemôže byť založený predovšetkým, či dokonca výlučne na trestnej minulosti konkrétneho jednotlivca. Je potrebné zohľadniť ďalšie aktuálne poznatky o osobe odsúdeného, stav jeho nápravy aj prostredie, v ktorom by sa ocitol po prípadnom podmienenom prepustení na slobodu, ako aj zaoberať sa okolnosťami spáchania trestnej činnosti s ohľadom na mieru prekonania subjektívnych príčin tejto trestnej činnosti na strane odsúdeného. Trestnú minulosť nemožno hodnotiť formalisticky – koľkokrát bol jednotlivec odsúdený, koľkokrát vykonával nepodmienený trest odňatia slobody či koľkokrát porušil podmienky podmieneného prepustenia. Je potrebné zvážiť, pred akou dlhou dobou a z akých dôvodov došlo k spáchaniu predchádzajúcich trestných činov a či možno od odsúdeného na základe jeho aktuálneho výkonu trestu očakávať, že povedie riadny život (nálezy Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017 a č. k. II. ÚS 1945/20 z 29. januára 2021). Význam má aj podľa možnosti čo najúplnejšia identifikácia osobných či sociálnych podmienok, ktoré má odsúdený vytvorené na prechod do bežného života, a či tieto v individuálnych okolnostiach danej veci etablujú dostatočný predpoklad vedenia riadneho života v budúcnosti.

19. Ústavný súd považuje v tejto súvislosti potrebné poukázať aj na účel trestu, ktorým je podľa Trestného zákona zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trestanie tak v sebe zahrnuje aj aspekt resocializácie odsúdeného a aspekt individuálnej prevencie. Zmysel inštitútu podmieneného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojím chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Ak vykonanou časťou trestu odňatia slobody bol účel trestu dosiahnutý, je ďalší trest

nepotrebný, a teda aj neodôvodnený. Hroziace nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody riziko nožnej recidívy znižuje.

20. V tejto súvislosti nie je možné prehliadnuť ani to, že bez ohľadu na sledovaný účel trestu môže byť pobyt vo väzení spojený s negatívnymi vplyvmi a účinkami na odsúdených, napríklad tým, že odsúdení môžu stratiť vo väzení niektoré návyky a schopnosti nevyhnutné pre život na slobode, resp. tým, že vo väzení nadviažu také škodlivé vzťahy, ktoré ich budú smerovať k opätovnej trestnej činnosti. Preto je podstatné, aby boli odsúdení prepustení z výkonu trestu v čase, keď bude splnený účel trestu, a aby nezostávali vo výkone trestu zbytočne dlho (m. m. III. ÚS 355/2021).

21. Sťažovateľ uvádza, že spôsobom, akým súd vyhodnotil podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, bola v podstate vylúčená možnosť jeho podmieneného prepustenia. Podľa všeobecných súdov totiž splnil všetky podmienky okrem podmienky, že sa od neho môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, čo bolo odôvodnené v podstate jeho trestnou minulosťou, ktorú aktuálne (ani do budúcnosti) nevie ovplyvniť.

22. Ústavný súd k predmetnému uvádza, že zmyslom podmieneného prepustenia nie je odmeniť odsúdeného za dobré správanie vo výkone trestu – nejde o dobrodenie pre odsúdeného, avšak nemôže byť ani paušálne vylúčené u niektorých kategórií odsúdených, napr. recidivistov, ako špecifické sprísnenie trestného postihu. Nariadenie podmieneného prepustenia z výkonu trestu je namieste vtedy, ak už k náprave, resp. k dosiahnutiu účelu trestu ďalší pobyt odsúdeného vo výkone trestu nie je nutný, pričom možno vzhľadom na všetky relevantné okolnosti predpokladať, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život (nález Ústavného súdu Českej republiky I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017 a tam citovaná odborná literatúra). V tomto smere je dôležité mať na pamäti, že vytvorenie špeciálnej, prísnejšej právnej úpravy podmieneného prepustenia zo strany všeobecného súdu pre recidivistov, ktorí v minulosti „nevyužili šancu“ v podobe podmieneného prepustenia a vo výkone trestu sa ocitli znova, nemožno z ústavnoprávneho pohľadu akceptovať (*ibid.*). V podobnom duchu je formulované aj odporúčanie Rec(2003)22 Výboru ministrov členským štátom o podmienenom prepustení, v rámci ktorého sa o. i. zdôrazňuje otvorenosť tejto možnosti všetkým odsúdeným v záujme zníženia škodlivých vplyvov uväznenia a zabezpečenie realistickej možnosti naplniť kritériá na podmienené prepustenie (m. m. I. ÚS 36/2022).

23. V nadväznosti na predmetné teoretické východiská a posúdenie veci napadnutým uznesením krajského súdu je nutné prisvedčiť sťažovateľovým námietkam o tom, že rozhodnutie krajského súdu je založené vo svojej podstate na jeho trestnej minulosti, resp. okolnostiach vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu, a hoci nie je neodôvodnené, absentuje v ňom relevantné vysporiadanie sa s ostatnými pre vec relevantnými okolnosťami (bod 18 tohto nálezu, pozn.) týkajúcimi sa posúdenia zákonnej podmienky, či v budúcnosti povedie riadny život. V nadväznosti na to ústavný súd vyhodnotil namietané rozhodnutie ako nedostatočné. Krajský súd v konkrétnostiach nereflektoval ani na čestné vyhlásenie rodiny, dostatočným spôsobom nereagoval ani na záruky poskytnuté zo strany dotknutého občianskeho združenia, ktoré vyčerpávajúcim spôsobom popísalo spôsob poskytnutia záruk, a to aj prostredníctvom konkrétnych osôb v konkrétnych oblastiach spoločenského života, pričom pre prípad vyššej miery zabezpečenia navrhlo uloženie aj iných povinností pre sťažovateľa po podmienenom prepustení z výkonu trestu

odňatia slobody. Ústavný súd uzatvára, že rozhodnutie krajského súdu nemôže byť založené v podstate na informáciách či skutočnostiach predchádzajúcich nástupu sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody, v nadväznosti na čo nemožno považovať napadnuté uznesenie za ústavne udržateľné.

24. Ústavný súd považuje za potrebné reagovať aj na stanovisko krajského súdu prezentované vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti, v ktorom uviedol, že sťažovateľ si vie zabezpečiť pozitívne hodnotenie vo výkone trestu odňatia slobody, keďže sa v ňom nachádza opakovane. V podstate teda naznačil, že správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie jeho povinností nie je výrazom jeho skutočného polepšenia. Uvádza, že predmetná skutočnosť by mohla mať vplyv na rozhodnutie krajského súdu v prípade, ak by sa ňou (otázkou skutočného polepšenia už predtým súdne trestanej osoby) krajský súd v napadnutom uznesení (ako skutočnosťou ovplyvňujúcou jeho rozhodnutie) zaoberal. V okolnostiach sťažovateľom preskúmvanej veci sa tak nestalo. Ústavný súd však zároveň dopĺňa, že pokiaľ ide o konkrétne posúdenie okolností tej-ktorej veci, disponuje najkomplexnejšími a najrelevantnejšími informáciami o odsúdenom, keďže je *de facto* v priamom kontakte s ním riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Urtos 6/2020 z 18. novembra 2020; pozri tiež Kurilovská, L.-Blažek, R.-Lorko, J. Hodnotenie implementácie a budúceho vývoja sankčného mechanizmu po 10 rokoch účinnosti trestných kódexov v Slovenskej republike; porov. rozsudok vo veci Chorefakis a Chorefaki proti Grécku zo 17. januára 2012, sťažnosť č. 46846/08, bod 58).

25. V nadväznosti na popísané skutočnosti ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu). S prihliadnutím na uvedený záver podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V zmysle § 134 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde je krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu, preto jeho úlohou bude po vrátení mu veci na ďalšie konanie rešpektovať názor vyplývajúci z odôvodnenia tohto nálezu a opätovne rozhodnúť vo veci podmieneného prepustenia sťažovateľa na základe podaného opravného prostriedku proti uzneseniu okresného súdu zo 14. júla 2022 v súlade s ústavnoprávnymi požiadavkami kladenými na takéto rozhodnutie. V kontexte bodu 13 tohto nálezu ústavný súd považuje za potrebné akcentovať, že posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieneného prepustenia ostáva aj po zrušení rozhodnutia plne vecou sudcovskej úvahy, avšak je potrebné v rámci nej posúdiť aj ďalšie relevantné skutočnosti prezentované v tomto náleze (bod 18, prípadne bod 24 tohto nálezu, pozn.).

26. Ústavný súd už nepovažoval za potrebné osobitne sa zaoberať tvrdeným dvojitým pričítaním spáchania trestného činu, resp. trestných činov (*ne bis in idem*), ktoré považoval iba za súčasť jeho sťažnostnej argumentácie, keďže porušenia (napr.) čl. 50 ods. 5 ústavy či čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd sa sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti nedomáhal.

V.

Trovy konania

27. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania v celkovej ním požadovanej sume 834,48 eur.

28. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za štyri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 [prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súde – odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti, porada s klientom (1/3 úkonu právnej služby) a replika]. Ústavný súd zároveň priznal právnomu zástupcovi sťažovateľa náhradu cestovného vrátane amortizácie vozidla v sume 5,35 eur [§ 15 písm. a) vyhlášky] a náhradu za stratu času v sume 83,48 eur [§ 17 ods. 1 vyhlášky]. Celková hodnota náhrady trov právneho zastúpenia tak predstavuje sumu 834,48 eur (bod 3 výroku nálezu).

29. Keďže ústavný súd po splnení podmienok ustanovil sťažovateľovi právneho zástupcu uznesením č. k. I. ÚS 250/2023-15 z 26. apríla 2023, uložil povinnosť zaplatiť právnomu zástupcovi trovy konania Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozpočtových prostriedkov. Zároveň uložil krajskému súdu povinnosť uhradiť tieto trovy štátu na účet ústavného súdu (body 3 a 4 výroku nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 18. júla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu